

بررسی رابطه بین سلامت روانی با خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه

امیر قرضی آقبلاغ^{۱*}، مرتضی عزیزی^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد روان شناسی تربیتی، موسسه چرخ نیلوفری آذربایجان، تبریز، ایران (نویسنده مسئول)

^۲ استادیار پایه ۹، گروه آموزش و روانشناسی تربیتی، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، دانشگاه آزاد اسلامی، سراب، ایران

چکیده

هدف از این تحقیق، تعیین رابطه بین سلامت روانی با خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی و نیز پیش بینی سلامت روانی از روی خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی بود. روش تحقیق این پژوهش از لحاظ هدف از نوع تحقیقات کاربردی و از لحاظ روش انجام توصیفی و از نوع تحقیقات همبستگی بود. جامعه آماری این پژوهش کلیه دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه شهرستان هشتروند که در سال تحصیلی ۹۸-۹۹ مشغول به تحصیل هستند و تعداد آنها براساس گزارش آموزش و پرورش ۷۳۴ نفر می باشد، براساس جدول نمونه گیری مورگان و کرجسی تعداد نمونه های این تحقیق ۲۵۴ نفر می باشد. که به صورت تصادفی و به روش خوشه ای چند مرحله ای که از بین دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه نمونه گیری شدند. ابزارهای پژوهش حاضر عبارت بودند از: پرسشنامه خودکارآمدی کودکان و نوجوانان موریس (۲۰۰۱) (SEQ-C) و پرسشنامه سلامت روانی گلدبرگ (۱۹۷۲) (GHQ-۲۸). برای آزمون فرضیه ها از آزمون های ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون داده ها استفاده شد. نتایج تجزیه و تحلیل داده ها نشان داد با افزایش سلامت روانی و نیز مولفه های آن، خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی نیز افزایش می یابد. همچنین، یافته ها حاکی از آن است که خودکارآمدی تحصیلی بر افزایش سلامت روانی اثر بارزی و مهمی را نسبت به سایر مولفه ها داشته است.

واژه های کلیدی: سلامت روانی، خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی